

разлика е сега тая, че работы-тъ течахъ по нѣкакъвъ по-систематичень рѣдъ, нежели преди — понеже ся Кара Георгій рѣдовно впускаше въ бой-тъ и въ огнь-тъ на най-жестоко-то оръжие, тичаше сега самъ отъ единъ край на границъ-тъ на другій. Нъ най-главна разлика пакъ бѣше тая, что сега на Дринъ небѣше Ненадовичъ, нъ кнезь Симу, на Делиградъ не Петъръ Добринецъ, нъ неговый-тъ противникъ Младенъ. Въ мѣсто Миленка повѣрихъ крѣпосты-тъ на Дунавъ-тъ на Хайдуть Велка.

Турцы-тъ пакъ бѣхъ упрели очи право на Хайдуть Велка. Отъ преди различавали сѣ ся тия сега съ това, что сѣ имали нѣкакво преимущество, че не сѣ слушали и не сѣ ще ли да знаѣтъ за власть-тъ Видинскъ, зашто-то сега сѣ быле отъ другъ единъ пашъ предвеждани, кой-то бѣше станалъ единствено заради своѣ си собственъ ползъ. Отъ всички-тъ други желаяли сѣ тия най-много да побѣдѣтъ първо Хайдуть Велка: на него пакъ гледаши народъ-тъ като на свой-тъ юнакъ. И наистина спорѣдъ колко-то можаше това врѣмя, и тия околности да произведѣтъ такъвъ единъ духъ, довольно е заслужилъ имя-то „юнакъ“, кому-то ние можало да ся намѣри ещъ (паръ) въ онова врѣмя отъ къмъ дързновение-то и неустрашение-то. Руситѣ, заради кой-то той е толкова занесенъ былъ, и ние вѣроваль никакси че е Наполеонъ чакъ до Москвѣ допрѣлъ, като му казахъ: да ся презива вече „Хайдуть“ зашто-то тая речъ знаменува крадливецъ и разбойникъ: отговори имъ на това: „менѣ бы много криво было, когато бы ся намѣрилъ нѣкой да е по-гольмъ отъ мене.“